

השלד קם לתחייה - הקמת בית החולים על שם אידית וולפסון בחולון

חיים זכות

מרכז רפואי וולפסון חולון, הפקולטה לרפואה סאקלר, אוניברסיטת תל אביב, רמת אביב

הקמת בית החולים בתל גיבורים, לימים בית החולים על שם ליידי אידית וולפסון, החלה ברגל שמאל. בינואר 1963 נעצר סמנכ"ל משרד הבריאות, יהודה שפיגל, על רקע תוכנית המשרד להקים בית חולים בתל גיבורים שבחולון. המעצר התרחש לאחר שהאדריכלים יעקב רכטר ומשה זרחי ביחד עם המהנדס מיכה פרי התלוונו שנדרשו לשלם שוחד כדי לזכות בתכנון. להוכחת החשד, ציידה המשטרה את המתלווונים במיקרופונים סמויים, והקליטה את פגישתם עם החשודים במתן השוחד ובתיווך לשוחד, שנערכה בקפה "זרה" בתל אביב. שפיגל הואשם בלקיחת שוחד בדמות תרומות לשיבת "בני יהודה" שבראשה עמד, כדי לתת את זכות הבנייה.

בשנת 1978 הושג הסכם עם ועדי העובדים (גב' בתיה לוי ועמוס בוארון ז"ל) של בית החולים יפו (שכלל את דונולו א' וב' ואת צהלון או דג'ני) על "העברת בית החולים יפו לתל גיבורים". לפי ההסכם, בית החולים "יעבור בשלמותו על כל אנשיו לוולפסון. תפקיד שקיים ביפו, לא יפורסם לגביו מכרז... וכל נושא תפקיד יעבור בתפקידו ותוארו".

בשנת 1978 כיהנתי כמנהל מחלקת נשים וילדות של בית החולים רבקה זיו בצפת. בתפקיד זה הצלחתי להשיג הגדלה משמעותית במספר הלידות וסינוף המחלקה לפקולטה לרפואה של חיפה עם קבלת מינוי אקדמי בה. לקראת סוף השנה קיבלתי פניה מד"ר שני להגיש את מועמדותי לסגן מנהל בית החולים ומנהל מחלקת נשים של בית החולים בהקמה בחולון (אני מודה שעד אז שמעתי עליו רק בהקשר לפרשת השחיתות הנ"ל). הייתי יו"ר ארגון רופאי המדינה וסגן יו"ר ההסתדרות הרפואית, ולא ידעתי שיש כוונה להמשיך את בנייתו ולהפעילו. נתתי את הסכמתי ואחרי זמן מה, עברתי את המכרז והצעתי מועמד לניהול המחלקה בצפת. ירדתי לנהל את המחלקה בדג'ני ביפו. מנהל בית החולים היה ד"ר מ' רביד, שלימים התפטר, וד"ר קורדובה ז"ל עבר לנהל את בית החולים יפו. הלכתי לראות מה זה וולפסון ונשארתי המום ממראה עיניי: בניין מבטון, בחלקו לא מרוצף ללא דלתות חלונות וכן הלאה. בינתיים נודע לי ממע"צ שיש חובות לקבלנים ושבעצם הכול על "אש קטנה". התקשרתי למוטקה שני לשאול מה הכוונות ומה קורה. התשובה הייתה שהשר שוסטק קיבל את התקציב הדרוש ורוצה לקדם את הבנייה ופתיחת בית החולים לרווחת האוכלוסייה באזור. יש לזכור שאוכלוסיות יפו, בת ים וחולון קיבלו טיפול בבית החולים יפו ששכן בצריפי פח, מימי הבריטים, על גבעות חוף הים של יפו, ובנוסף בבנין דג'ני, ששכן בשדרות ירושלים ביפו, שם פעלו מחלקות ילדים, נשים וילדות.

ביוני 1973 התקיים טקס קריאת בית החולים תל גיבורים בחולון על שמה של ליידי אידית וולפסון. נוכחו שר האוצר פנחס ספיר, שר הבריאות ויקטור שם טוב, שגריר בריטניה בישראל, הנדבן היהודי - הבריטי סר אייזיק וולפסון ורעייתו אידית. משפחת וולפסון תרמה 20 מיליון ל"י להקמת בית החולים. סר אייזיק הודה בנאומו לשר האוצר שהוא "ידיד יקר שלי", ולאחר שהות של שנייה הוסיף: "כשאני אומר יקר, אני מתכוון בדיוק למשמעות המילה". סר אייזיק וולפסון הקדיש את חייו לפעילות פילנתרופית וייסד קרן משפחתית לתמיכה במטרות ראויות בתחומי הבריאות, החינוך והמדע בבריטניה, חבר העמים וישראל. בשנת 1962 העניקה לו מלכת אנגליה תואר אבירות, כהכרה בתרומתו לחברה. בעקבות תרומותיו למכון וייצמן העמידו לרשותו בית במכון שבו התאכסן עם אשתו עד סוף ימיו. ליידי אידית ספקטרמן וולפסון נולדה בלונדון. היא התחנכה על ברכי מסורת ארוכה של התנדבות, כיהנה כנשיאת "אמונה" וכסגנית נשיא של ה-Jewish Welfare Board למען ילדים, במיוחד בישראל, ואף כיהנה כיושבת ראש משותפת ונשיאה של התאחדות הסיוע לעליית הנוער. זכרה של אידית וולפסון חקוק לעד בדמות המרכז הרפואי בחולון, הנושא את שמה.

בתחילת 1977 התמנה ד"ר קורדובה למנהל בית החולים בהקמה וקבע את משרדו ברחוב הנרייטה סולד בתל אביב. ביוני 1977 התחלף השלטון בארץ ושר הבריאות החדש אליעזר שוסטק החליט לקדם את בניית בית החולים וולפסון.

בסוף שנת 1964 הורשע שפיגל ונידון לשנתיים מאסר. בפרשה הועמדו לדין גם עו"ד שלמה ירקוני, שהורשע בבית המשפט העליון בתיווך לשוחד ונידון ל-18 חודשי מאסר ולקנס של 5,000 ל"י, ומפקח הבנייה שלמה גור, שהועמד לדין באשמת תיווך לשוחד ונמצא זכאי. במהלך המשפט רווחה הדעה כי שפיגל לא פעל ממניעים אישיים אלא מפלגתיים. סערה ציבורית שהתחוללה בעקבות הפרשה הביאה את ראש הממשלה דאז למנות, באוקטובר 1964, ועדת חקירה בראשות שופט בית המשפט המחוזי משה גולן. בדו"ח שהגישה הוועדה נקבע שנמצא דופי בהתנהגות סגן שר הבריאות מהמפד"ל, ח"כ יצחק רפאל. בעקבות זאת הוא התפטר מתפקידו כסגן שר הבריאות.

לאחר שהופעל עליו לחץ ציבורי ויתר רפאל על חסינותו כחבר כנסת, הועמד לדין בחשד על לקיחת שוחד מתרומות למוסד הרב קוק שבראשו עמד. הוא זוכה לאחר שהעד המרכזי, יהודה שפיגל, שהורשע לפני כן, סירב להעיד נגדו. עם גילוי הפרשה נעצרה הבנייה. שפיגל ריצה את עונשו, ובשנת 1988 קיבל חנינה מנשיא מדינת ישראל, חיים רצוג. מבנה השלד והבור העמוק שחפרו לבניין המרפאות של בית החולים בתל גיבורים עמדו כפיל לבן מספר שנים, למרות תרומת משפחת וולפסון משנת 1973, הבנייה לא התקדמה עד למהפך בשלטון:

מילות מפתח: בית חולים חדש; הפסקת בנייה; במבט אישי; היסטוריה של הרפואה.

Key words: New hospital; cessation of construction; History of medicine; Personal perspective.

המחבר הוא גמלאי המרכז הרפואי וולפסון ופרופסור אמריטוס באוניברסיטת תל אביב

המרפאות של בית החולים והתגלה השלט הנושא את שם משפחתו. סיום המרפאות, בזמן שהוחלט עליו, שכנע את סר וולפסון שאפשר לסמוך עליו. לפני טקס פתיחת המרפאות ביקש ממני, סר וולפסון, להגיש לו הצעה לסידור שטח האדמה בחזית ביה"ח עם דשא ועצים. ההצעה הוגשה ואושרה על ידו וכך מראה ביה"ח השתנה לבלי הכר.

הדבר הראשון שעשייתי עוד לפני פתיחת בית החולים היה לפנות לידידים וחברים מוכרים במשק, להצטרף אליי ולעזור בהקמת אגודת יידיים לשם איסוף תרומות. המייסדים לפי סדר א"ב היו: **דוד אפרתי, אלעזר ברק, דן בבלי, שמואל ורשבסקי, חיים זכות, שלמה להט, משה קורדובה ואהרון רובינשטיין**. עו"ד **דוד אפרתי** ניסח את תקנון האגודה עליו חתמו כל מייסדיה. בישיבתה הראשונה דוד אפרתי נבחר כיו"ר ואני נבחרתי כמזכיר. ביום 26.10.1979 הוגש התקנון לממונה המחוז של משרד הפנים בתל אביב לאישור. עו"ד **דוד אפרתי**: יליד ירושלים. בוגר ומוסמך במשפטים באוניברסיטה העברית ובעל משרד עורכי דין. כיהן כיו"ר הראשון של עמותת הידידים של המרכז הרפואי וולפסון. **ד"ר תא"ל במיל, אלעזר ברק**, יליד וילנה, ליטא. בוגר המכון הטכנולוגי של מסצ'וסטס, בוסטון; שימש כקצין חימוש ראשי בצה"ל בין 1973-1978, מנכ"ל חברת הנפט הלאומית, מנכ"ל סולתם וסמנכ"ל תע"ש. כיהן כיו"ר עמותת הידידים אחרי **אפרתי**. מאוחר יותר הצטרף מר **אליהו בן עמרם** מבכירי בנק הפועלים ונבחר להיות הגזבר.

לאחר הקמת האגודה, ד"ר **ברונר** ואנוכי הקמנו את סניף קרן מחקרים. החלטנו על העסקת מנהל חשבונות ולקחנו את מר **צבי אלטהולץ**, שניהל יחד עם **ברוך טיייר** את חשבונות האגודה והקרן. לאגודה נבחרה המזכירה **חנה גוכשטט**. באותה תקופה נכנסה לעבודה **דינה אפרתי** כעוזרת למנהל בית החולים אשר מיד עם קבלתה השקיעה מחשבה לעיצוב הלוגו של בית החולים והייתה בקשר עם התורמים. בתחילת שנת 1981 הגיע משרד הבריאות להסדר עם עובדי בית חולים שמואל הרופא להעברת מחלקה פנימית, מחלקת ניתוחי ריאה, מחלקת ריאות עם כל הצוותות שלהם וכן מספר מומחים במקצועות שונים ששובצו בתוך מחלקות בית החולים והצליחו להשתלב. עם פתיחת בית החולים הייתה מלחמה עם תחנת המוניות, שדרשה לקבוע את מיקומה על ידי חדר המיון. ההנהלה התנגדה והסבירה לוועד שלהם כי נבנה עבורם בנין קטן המיועד להיות משרדם, על המדרכה מימין לשער בית החולים

התעופה הית'רו חכתה לי מכונית עם נהג שלקח אותי למלון ונתן לי כרטיס עם הזמנה לארוחה בערב שבת בבית משפחת וולפסון. ביום שישי שלחתי פרחים לביתו והגעתי בשעה המיועדת ונדמהתי כשראיתי כ-60 איש מוזמנים מסבים לשולחן כשעל יד כל צלחת היה שם המוזמן, ולהפתעתי הושיבו אותי על ידו. הוא ערך קידוש ובירך על החלה.

במהלך הארוחה התעניין מי אני, מאיפה הגעתי לארץ, מה תפקידי ופרטים אישיים אחרים. לאחר הארוחה, בחדר ההסבה, הוגשו סוגי תה שונים ואז סיפרתי **לולפסון** על בית החולים והסברתי שמטרת ביקורי אצלו בלונדון, היא להזמין אותו ואת משפחתו לפתיחת בית החולים. סר **וולפסון** מאוד התרגש ביקש שקט ומסר את החדשה לכל הנוכחים במקום, ביניהם בנו **ליאונרד** שפתח במחאות כפיים אליהם הצטרפו כולם. תשובתו הייתה חיובית. סר **אייזיק**, אשתו ליידי **אידיה** (שהייתה על כיסא גלגלים) ובנו עם בני משפחתו הגיעו לטקס הפתיחה. בסוף הטקס סר **אייזיק** ביקש ממני לבוא אליו למכון וייצמן בשבוע הקרוב עם פירוט הבקשות וצורכי בית החולים.

כך החלה היכרותי עם המשפחה הנדיבה והמקסימה. מערכת יחסים שנמשכה עד לזמן מה אחרי השתתפותי בהבאתם לקבורה של **הליידי ואייזיק** בהפרשי זמן קצרים אחד מהשני בלונדון. ביקשתי מוולפסון לעזור בהקמת בניין המרפאות הוא ביקש את התוכניות המאושרות ביחד עם רשימה של שלושה קבלנים שמע"צ מאשרת שהם מסוגלים לבצע את העבודה. יחד עם זאת ביקש להזמין אליו הביתה את שר האוצר **הורוביץ** לשיחה. השניים נפגשו ווולפסון קיבל הסכמת השר לבניית המרפאות. האגף החדש של מרפאות החוץ בוולפסון נחנך ביוני 1984 בזכות משפחת **וולפסון**. הבנייה הסתיימה בדיוק במועד שנקבע, שנתיים ימים. ההישג היה בשיטה, שפותחה על פי דרישת **וולפסון**: צילמתי מדי שלושה חודשים את הבניין ושלחתי את תמונות התקדמות הבנייה בצירוף חשבון הקבלן לוולפסון, ולמע"צ. זו הייתה הבטחת ל **סר וולפסון**, אשר לא האמין שנצליח לעמוד בלוח הזמנים שנקבע.

לסיכום

חברת סולל בונה עמדה בהתחייבויותיה, וולפסון עמד בהתחייבותו לתשלומים במועדם ובניין המרפאות הסתיים בזמן שנקבע. בטקס חנוכת הבניין בשנת 1984 הסיר סר **לאונרד וולפסון** את הלוח מעל בניין

סוכם עם ד"ר **שני** שנזמין את קבלני בית החולים וולפסון לפגישה מיידית עם השר, איתו, אנשי מע"צ, ד"ר **קורדובה** ואני. כל האנשים זומנו לפגישה ליום שישי כעבור שבועיים לבית החולים וולפסון. הפגישה התקיימה בחדר הישיבות בקומת ההנהלה שעדיין הייתה לא מרוצפת וללא חיבור לחשמל – הושמו פלטות עץ על הרצפה ושולחנות. לפני הישיבה נערך לשר סיור והראינו לו גם את הבור הענק שהיה מיועד למרפאות שבינתיים עצרו את בנייתן. הפגישה התנהלה מצוין השר הבטיח תשלום מיידי של כל החובות וביקש שהקמת בית החולים תסתיים עד סוף 1979. כמו כן ביקש השר שיכניסו לעבודה צוותים רבים והתחייב לשלם כל חודש את החשבון שיוגש עם התקדמות הבנייה, באישור הנהלת בית החולים ומהנדס מע"צ. הבניין לא הסתיים בסוף 1979 אלא בתחילת 1980, והוחלט להזמין את משפחת **וולפסון**, שניתקו לגמרי מגע עקב אכזבתם מבניית בית החולים שעבורו הקימו תרומה בשנת 1973.

בפברואר-מרץ הועברו החולים מיפו לפי המחלקות תחילה הפנימיות. היה מרגש לעבור בערב ולשמוע מהחולים על זכותם בתנאים הנפלאים של מקלחת ושירותים צמודים לכל חדר, לעומת התנאים ששררו בפחונים ביפו. המחלקה לכירורגיה עברה כאשר חדרי הניתוח נפתחו במרץ ואחר כך הועברה גם מחלקת הילידים. האחרונים שהועברו היו הילודים, הנשים והילודות. חדרי הלידה שהיו נפרדים לכל יולדת עם משגוח (מוניטור) צמוד לעומת החדר הגדול שבו ילדו בדג'ני כשווילונות הפרידו בין היולדות. מאחר שהיולדות שהו בחדרים פרטיים, הוחלט לאשר את כניסת בני הזוג. ההבדל הגדול היה בהעברת היולדות מחדר לידה למחלקה. בדג'ני אלונקאים היו מורידים את היולדות על אלונקה במדרגות, מחדר הלידה שהיה בקומה א' של בנין אחד למחלקת יולדות שהייתה בקומה א' של הבניין השני ממול. בהתייעצות של הנהלת בית החולים עם ד"ר **שני** (בתחילת 1980), הצעתי לנסוע אישית לסר **אייזיק וולפסון** ללונדון וכך היה. הודעתי במכתב **לסר אייזיק** שאני מבקש לפגוש אותו בלונדון ומבקש שיקבל אותי לשיחה. כעבור מספר ימים קיבלתי שיחת טלפון ממזכירתו, שקודם כל אמרה שהוא מאוכזב מבניית בית החולים, חקרה מהי מטרת הפגישה ומדוע אני חושב שזה יעזור לנו וכדומה, ואז הסברתי שבית החולים מוכן לפתיחה ואני מבקש להכיר אותו. כעבור ימים קיבלתי הסכמתו וכך נסעתי לפגוש אותו בפעם הראשונה. הגעתי ביום חמישי ובשדה

בתל-אביב-יפו. שלד בית החולים אייזנברג ביפו פורק אחרי עשרות שנים שבהם עמד שומם ועזוב. בנייתו החלה כדי לרכז את בתי החולים שהיו פזורים ביפו דונולו א', דונולו ב' וצהלון (במתחם דג'ני). השלד הוקם בשנות השבעים, בשטח של כ-80 אלף מ"ר, בתרומת משפחת אייזנברג, התברר שאין צורך במרכז רפואי בשל קירבתו לבית החולים בתל גיבורים בחולון. הבנייה במתחם הופסקה, ושלד הפלדה שהוקם נותר ללא שימוש וייעוד, כמפגע סביבתי במרכז של שכונת מגורים. מסביב לשלד לא התאפשרה פעילות פיתוח או בנייה, בשל תנאי התב"ע הקיימים, שיעדו את המבנה למרכז רפואי, ובשל חילוקי דעות בין הגופים השותפים לגבי קידום תוכניות חילופיות.

לסיכום, המרכז הרפואי נפתח בשנת 1981, בשטח העירוני של חולון, הגובלת בחלקה הדרומי של תל אביב - יפו. בעת פתיחתו הופעלו במרכז 342 מיטות.

תודות: אני מודה מקרב לב לאנשים שאיתם עבדתי בהבנה מלאה, בשיתוף פעולה הדוק ובמתן סיוע רב במסגרת מילוי תפקידי: ד"ר משה קורדובה ז"ל, עו"ד דינה אפרתי, ד"ר יהושע וייסבורט וד"ר אמנון שחר.

מחבר מכותב: חיים זכוט
דוא"ל: hzakut@post.tau.ac.il

ביבליוגרפיה

1. צבי אלגת, המצפון גבר על הידידות. מעריב, 22 בינואר 1963 המשך
2. צבי לביא, 18 חודשי מאסר לעו"ד ש. ירקוני. מעריב, 3 בדצמבר 1964
3. טדי פרייס, רפאל ידע על עסקת השוחד בפרשת תל גיבורים. דבר 5 באוקטובר 1965 המשך
4. סגן שר הבריאות התפטר. דבר 22 במרץ 1965 המשך
5. הכנסת החליטה ליטול החסינות מח"כ י. רפאל דבר 15 ביולי 1965
6. החל משפטו של י. רפאל. דבר 7 בספטמבר 1965
7. רפאל זוכה מחוסר הוכחות. דבר 17 בספטמבר 1965 המשך
8. דן מרגלית, ראיתי אותם עמוד 215
9. חיים באר, עת הזמיר. הוצאת עם עובד, 1987, 256-255

לד"ר **קורדובה** ז"ל (ולי). סר **ליאונרד** קרא לי והסביר לי שבית החולים צריך להיות ממוחשב; הוא החליט לממן הקמת מערכת מחשוב מקומית של IBM על רצפה צפה בקומת ק"ע. מפעל זה נתקל בהתנגדות מרכז החישובים של משרד הבריאות, שטען כי למשרד יש תוכנית למערכת מחשוב מרכזית לכל בתי החולים שלו. קיבלנו איש מחשבים שהתחיל ללמוד את הנושאים השונים של בית החולים. בזמן קצר מאוד הוכנסו כל פריטי המחשבים לצידו רפואי וציוד משקי למחשב, ונרשמו בו ההכנסות וההוצאות של כל הפריטים. לבית החולים ביפו לא הייתה ספרייה ובוולפסון נפתחה ספרייה הממוקמת בקומת ק"ע. הוזמנו עשרות כתבי עת **ורעיה שלזינגר** הועסקה כספרנית במשרה מלאה.

הוקמה ועדת הליסינקי בראשות פרופסור **חיים הלל פריד** והוחל בעריכת מחקרים. נפתחה הקפטריה שהופעלה על ידי נשות יע"ל ללא מטרות רווח. עם העלייה הגדולה מרוסיה יזמנו ביחד עם מספר בתי חולים באזור המרכז הקמת קורסים להכנה לבחינות הסמכה לרופאים עולים, והקורסים זכו להצלחה רבה מאוד. הקמנו מרכז לביצוע בריתות מילה לעולים מרוסיה גם הוא נחל הצלחה רבה. במחלקת נשים ביצענו דיקור מי שפיר אך נאלצנו לקנות שירותי מעבדה מתל השומר. מי השפיר נשלחו לשם והיינו תלויים בהם לגבי התוצאות והבירורים - לכן החלטנו להקים מעבדה גנטית וברגע שמצאנו את הלבדורנטית **רונית זמיר** פתחנו מעבדה אשר מאוחר יותר הפכה להיות מעבדה מוכרת שבראשה עומדת מומחית בגנטיקה. הקמת המחלקה לניתוחי לב בראשות ד"ר **א' שכנר** ויחד איתו אורגן הצוות והציוד הדרוש. פתיחת המכון להפריה מלאכותית בראשות ד"ר **לברן עשה** חיל בזמן קצר.

עד כאן מקצת הדברים שאני זוכר שנעשו בהשתתפותי. לא הבנתי מדוע הוקם בית חולים על שם אייזנברג ביפו בשנות השישים המאוחרות, במרחק קצר מוולפסון. גם השלד שלו נשאר כאבן שאין לה הופכין במשך שנים רבות. לכן הוקל לי כשקראתי את ההודעה שהופיעה בספטמבר 2003 שהחלה הריסתו של אחד "הפילים הלבנים" הוותיקים ביותר

מחוץ לבית החולים בסוף השתכנעו וראו שיש להם כבר גם קו טלפון פנימי שהוכן לעבודתם וכך קיבלו את הבניין מחוץ לשער שתוכנן לכך.

ד"ר **קורדובה** ז"ל ביקש לצאת לשבתון ואני קיבלתי מינוי לנהל את בית החולים מיום 01.05.1981 ועד חזרתו ביום 01.11.1982. כאשר סיימתי קיבלתי מכתב מרגש מראש שירותי אשפוז דאז בו נכתב: [...] "ברצוני להודות לך על המאמץ, המרץ הבלתי נלאה, המסירות וההתמדה שהשקעת בתקופת כהונתך כמנהל בית החולים בפועל. אין לנו כל ספק כי בזכות זאת קודם בית החולים במהלך השנה וחצי האחרונות הורחב, התבסס ופתחו בו שירותים ונושאים חדשים אשר הצעידו והביאוהו למעמד של בית חולים אזורי ראוי לשמו. אנו תקווה שלא תחסוך כל מאמץ להמשיך בדרך זו גם בתפקידך כסגן מנהל ביה"ח ומנהל מחלקת נשים וילדות".

למדנו מתל השומר שאפשר להוסיף כניסה גם מחניית מכוניות מבקרים ולקחנו חברה להקמת וניהול החניית תמורת אחוזים מההכנסות. מצאנו משפחה שתצייד את בית הכנסת ותתרום תמורת קריאת בית הכנסת על שם יקרים **צורי פלח** ז"ל וכך ניתן שם לבית הכנסת ונערך טקס פתיחתו. הובאו **לוולפסון** מס' הצעות והוא חתם חוזה לרכישה ישירה והקמת מכון לטומוגרפיה מחשבית (CT). לאחר מכן עזר ברכישת מכשור ופתיחת המכון לטיפול נמרץ לב בראשות פרופ' **י' קישון** ז"ל, מאוחר יותר הופעלו הצנתורים והוקם מכון הלב במרפאות. כמו כן נפתחה המחלקה לטיפול נמרץ כללי בראשותו של ד"ר אדלר. עם פתיחת המרפאות הוקמו גם המכון לגסטרואנטרולוגיה, היחידה למחלות זיהומיות והיחידה למחלות אלרגיות.

על קניית והקמת מכון ה-CT קיבלתי מכתב נזיפה (מהמנכ"ל ד"ר **דן מיכאלי**) שנרשמה בתיקי האישי, מאחר שלא קיבלנו אישור ממשרד הבריאות מראש. מאחר שחברי ההנהלה עבדו עד שעה מאוחרת והרכבים שלהם היו בחנייה שנקבעה להן, אך בשמש היוקדת, יזמתי ובניתי מכספינו הפרטיים חניות לחברי ההנהלה על ידי הכניסה האחורית (לאחות הראשית **גניה לבני**, למנהל אדמיניסטרטיבי **אלי אשל**,